

ΕΣΤΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1876

Βραβευθέν υπό του έν Παρισίους Συλλόγου προς ενίσχυσιν των έλληνικών σπουδών,
έξιωθέν άργυρού μεταλλίου έν τη Έκθέσει της
Δ' Ολυμπιάδος και χαλκού έν τη Παγκοσμίω Έκθέσει του 1889.

Τιμή συνδρομής έτησίως και προπληρωτέας: Διά τό Έξωτερικόν φρ. 8
διά τό Έξωτερικόν φρ. χρ. 40. — Τιμή φύλλου: Διά τό Έξωτερικόν
φρ. 0,20 διά τό Έξωτερικόν φρ. χρ. 0,20.

Διά καταχωρήσεις άγγελιδών έν τη τελευταία σελίδι κτλ. γίνονται ιδιαίτερα
συμφωνία. — Γραφειον: όδός Νομισματοκοπέιου άριθ. 7 παρά την
Διεύθυνσιν της Αστυνομίας.

1895.

Έν Αθήναις, 5 Μαρτίου.

Άριθ. 10.

Η ΑΘΥΜΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Leconte de Lisle).

Σιωπηλός, με τους γρόθους στα δόντια, με ράχη σκυμμένη,
Μεσ' στών δυό του πτερωδών τυλιγμένος τή σκέπη,
Πάνω σε άκρη βουνού ποῦ τὰ χιόνια κρατοῦν σκεπασμένη,
Μιά νυχτιά ό Κατάρτος στέκει και βλέπει.

Τῆς γῆς κάτω απλώνονται οι μαῦροι κι απέραντοι κάμποι,
Τις στεριές της οι θάλασσες δέρονουν με λύσσα,
Άπό πάνω οὐρανός με τό σύμπαν δολοφωτός λάμπει,
Μ' αὐτός μόνο τήν τρισδαθῆ βλέπει τήν πίσσα.

Τὰ αιματόσταχτα μάτια του ίσια τό βόθρο κοιτάζουν,
Ποῦ τόν εἶχ' ἡ Ζωή με φορτοῦνες γεμάτο,
Ποῦ ἀνθρώποι και ζῶα μυριάδες γεννιοῦνται και βράζουν,
Σε όργισμένων αἰώνων τόν ίσκιο αποκάτω.

Ώσαννά ταπεινότατ' άκούει κι ανεβαίνουν σμιγμένα
Με φονιάδων κραυγές, μ' ἐπινίκια τυράννων,
Παρακάλια λαδών του σταυροῦ θλιθερά, ἀπελπισμένα,
Και δικαίων ποῦ ό βόρβορος πνίγει τών πλάνων.

Τέτοιος πένθιμος ἦχος, ποῦ απ' του άμοιρου κόσμου τό στόμα
Βγαίνει άφότου γεννήθη και φέγγει φῶς μέρας,
Πιο άδάμαστος, άγριος, βαρῦς κι απ' τό μῦθος του άκόμα,
Όλοτρογγυρα βούζε στάθνατο τέρας.

Στους δυσμέτρητους χρόνους ποῦ ἡ πρώτη του δόξα φωτοῦσε
Τήν αὐγή τουρανοῦ, —μ' ἕνα πῦδημα φτάνει.

Και τῆς μαύρης του μοίρας τῆ φρίκη καθώς έθωροῦσε,
Τὰ θεότρانا σπλάχνα του οἴγος τὰ πιάνει.

Στρεφθοαπλώνει τὰ χέρια, ζαρώνει τὰ νύχια, και κράζει
Τῶν όνειρων ό πρώτος, τάρχαλο τό θυμα.
Κ' ἡ φωνή του πιο πέρ' απ' τους όμορφους κόσμους τραντάζει,
Ποῦ τους λούζει τών ἡλιων τάπεραντο κύμα.

«Οί μονότονες μέρες, — βροχή φοβερή! — πλημμυροῦνε
Τήν αἰώνια ζωή μου, και δέν τῆ γεμίζουν.
Περσιφάνεια, χολή, ἀπελπισία, — του κάκου με σκουνε
Ός κ' οι άγῶνες κ' οι λύσδες βαραίνουν, συγχύζουν.

Όσο ψεύτρα και πλάνα ἡ άγάπη, άλλο τόσο τό μῦθος!
Ἦπια θάλασσ' απ' άγωνα δάκρυα και πάθια!
Κερανοί και μυριόκοσμοι! πέστε, πλακῶστε με, κ' ίσως
Ό άγιος ὑπνος με πάρη στα μαῦρα του βάθια.

Κ' οι δειλοι ποῦ εὔτυχοῦν, κ' οι φτωχοί κολασμένοι, ός του τρίτου
Τουρανοῦ θεν' άκούν τὰ λαμπρά τότες ὕψη
Ν' ανεβαίνῃ φωνή: — «Σατανᾶς δέν ὑπάρχει!» — Μαζι του
Και τό εργο τών ἔξη μερῶν θενά λείψῃ.»

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

